

ΘΕΟΔΩΣΙΟΣ ΒΡΑΣ

(Συνέχεια εκ του θ' αριθμού)
 Το σκάνδαλον έλαβαν διαστάσεις, διότι Ἄντωνια έζητε τον έρωτόν της με κραυγές και όργια, απείλιστα να αστακτοήση έπν διά της τόν επουκέρου.
 Έν άλλους έταλαίποτε τούτον τον καλόν στρατηγόν, ώστε ούτος άπεράσει τό παν διά να άσπικτηθεί ελεος την γαλήνην.

— Ας επανέλθω, τέλος, ά Θεοδόσιος, διά να έρωσαι ήρωα...
 Άλλά τό πράγμα ήτο πολύ περιττόλον τώρα που ό Θεός άνηκε εις έν μοναστήριον. Δέν ήδυνάτο να τέ άκράσων δίχως Βεβλιανν, καθόσον ή ένοχη του με την ανάδοχόν του είχε χαρακτήρα άμαρτίας. Μόνον μία έπιβουλή τού Αιτοκράτορος ήδυνάτο να απομακρύνη τά έμποδια τά κανονικά, άτινα ορθούτο εις την επιστροφήν του Θεοδοσίου έν τώ κόσμω.

Ο Βελισάριος, ά όποιος δέν είχε ζητήσει ποτέ τίποτε, άπέκρινε εις την ταπεινήν αγωγήν ατήσιν της γυναίκας του: ήθελε να παρακαλέση τόν Ιουστινιανόν και την Θεοδόρειά διά να άποστασούν από τό μοναστήριον τόν έραστήν της Ἄντωνιας.

Από διακέλευσε πολύ τους κόκλους των άνακτόρων. Η Θεοδόρα έβριάβευε, διότι ό μεγας στρατηγός, ά όποιος πάντα περιεργαζόταν έπειτα, ήτε εννε Αιτοκράτειρα, ήρχετο σήμερα να την εκλίσηση και διά ποίαν μάστιχα σκανδαλώδη περίπτωση.

Ο Πατριάρχης και Βαλεντινός έδειξη φιλικός. Ο ήγουμένος παριόδηγν για ά Θεοδόσιος άπορρήτη τό ρόσον. Μόνον ά Θεοδόσιος δέν ήθελε να άκούση τίποτε. Έδήλωσεν ότι είχαν έξει έκτοτε την γαλήνη και την αίσχυσιν και ότι τίποτε πλέον δέν θέ τον έβγαζεν από έκει. Τότε ή Ἄντωνια άρκίσθη ότι θέ τον κλήν από τό μοναστήριον και διά τον ούρη έι νέου εις την κλίνην της, έστω και έπ' έπρόκειτο να μεταχειρισθ την βίαν.

Μεταξύ άλλων, άπ' έπειτα περιφρονία τάς παραφρονας και ήμπερκατά της φλαγγής άπορρήτη του στρατηγού, άδεις έπ' έρωτασ, όταν ό Θεοδόσιος τάς έπ' άποιον είλεν από πρηγαιμικάν νόμον και ά όποιος έβγαλε τούτον Πληρη βασιλευσάς άπερτίσε διά τον πατριόν του Βελισάριον, ά όστις ήρωβρία από την αίσχυσιν, την όποιαν τού έπ' έκει έπισπείστας διαγαγήσε έκείνου.

Αι τελευταία παραφροναί της τόν άπλήσαν τούτον, ώστε έπρεπειν εις τον πατριόν του να την άπαλλάξη από τον Θεοδόσιον. Είς άλλως, εννε ή Ἄντωνια εινε Ικανή να τον έβραλη από τό μοναστήριον, και να άσχη μεζύ του έξ' αυτού τάς άσποτίας της.

Κατάμην, χωρίς να περιμένη την άσκατάσιν του Βελισάριου, ήνε διά την Έφρον.

Μιαν ήμέραν, την στιγμήν της άπορρήτης εις την μητροπόλιν, άπόν έλα οι μάγοι έμειλαν τους ψαλμούς, ά όστις είσιληθε, με τό έφος εις την χείρας, με μερικόν φίλους. Όταν ά Θεοδόσιος τόν άνεγνώρισε, μη γνωρίζων έάν ήθε να τον φωνήση ή να τον άποδώσει εις τά χείρας της άνορρήτου ένομιμής του, ήθέλεια να σείνη, άλλ, ά όστις άρμησε αλήθειαν του, τον ήρωσε, τον έρωμεν έπ' έκός ιππαι και τον έωρεν εις μίαν απομακρομένην οικίαν, όπου τον έκράτησε δέσιμον.

Η Ἄντωνια, έπειτα σείση, ήθε να κλάση εις την Θεοδόριαν και να την ικετεύη να την βοηθήση. Βλέπουσα να ταπεινωται ένόπιόν της ή μεγάλη κυρία τού Παλατιού, πάντα τούτον περιήσαν, τούτον άκατάδεκτη ή Αιτοκράτειρα ήνωσαν ότι έδούσε τό παιχιδιον. Η όπόθεσις ατή έξεθετε ότι μόνον την Ἄντωνια, άλλα και τόν Βελισάριον. Έκωρμηχη πλέον έπ' του έπακνούου στρατηγού.

Έχρησεν εις τόν Ιουστινιανόν ότι τό αυτοκρατορικόν σήπρον έινάδουσε. Ποι θέ έρωσον, θέ μου, έάν οι διάφοροι άνήρωσον τους μοναχοε από τάς εκκλησίας και τους εκρωτον! Έπρεπε να βοηθ έν παραβίασμα. Εκώλασαν τόν Φωτιον εις τό Παλάτιον και τού έζητησαν να φανήσων τό μέρος όπου εινε κλάσει τόν Θεοδόσιον. Ηνωθή, τόν έμωστίζωσαν, τόν ήρωσάνου: έμεινε βωβός. Τόν έρωμεν εις μίαν φρικτήν όπόνοιον ελκτικήν, ήτε ήρωσε τάς πλέον θαρραλέας άντιστάσεις: έβραπέτουμε και κατέρωμεν εις τόν ναόν της Αγίας Σοφίας. Τόν ήρωον έπ' έκει, καταστώντες καθέ νόμον σούλιος και τόν έρωμαν εις ένα καλλιον βαθότρονον: έβραπέτουμε πλέον ως έν βασιμας και έτρέφεν εις μίαν άλλην εκκλησίαν, όπου εκ νέου οι άστυνομικοί ήλθον να τον πάρουν.

Τού έρωον τέλος μίαν φυλακήν, όπου ούδεις ήδυνάτο να διαρρηγή, μίαν όπόνοιον κρήνην, χωρίς καμιαν έξωρον έκτός από μίαν κη-

ταπακτικήν την φοράν ατήν έμεινε τρία έτη. Οι φίλοι του ήρωσάνου, εν τούτοις, άτινα αίνους είλον διασώγει την ποιήν της Θεοδόρας, συνεννόησαν να τον ελευθέρωσουν. Με διαφορά, και έλίστρα, κατόρθωσε να γλυτώσγη έξω της φυλακής και έξω του έσω Παλατιού. Οι φίλοι του τον περιέρωσαν με ένα ιππον. Επύθησιν εις την σέλλαν, διεσώγεν από τους διώκτες του και εκώλασθη προς τά Έρωσάνου: όπου θέ κατέβη από τον ιππον του ήλη μίαν να έμειν εις έν μοναστήριον, όπου ενέδοθη τό μοναστήριον αγίου.

Η Ἄντωνια κεκατημένη από δέν της απώσεως τόν έρωστήν, τού δέν ανείρηθη.

Παρ' όλες τάς έπισταμίους έρωσας, ή άστυνομία δέν έωρε την οικίαν, όπου ά Θεοδόσιος ήτο κρατούμενος και δέν έμειον, παρά εις ποίαν μακρινήν έπαρχία ά Φωτιος είχε φέρει τό θέμα του, αν μη—ποιος έρωσει—δέναι ήρωσάνο μακράν τού Παλατιού, σε ένα υπάγειον βυζαντινού οικου...

Η πλήρης πόθος αίσωγος τού στρατηγού έλατταλείσθη έν τη έκλεισισι της, διότι καθέ έλλας να επανέργη τόν Θεοδόσιον είχε γαθή, όταν μίαν ήμέραν ή Αιτοκράτειρα την έζητησεν εις τά διαχωρισμά της. Η Ἄντωνια έπηγε με την ησυχία κατηρή, τό πρόσωπο χαλασμένον, όμοιος με μίαν γυναίκα, της οποίας καθέ γήνην εύτυχία απώλασθη. Δέν ήτο πλέον, άλλως, ή ύπαρξιας αίσωγος τού Βελισάριου, ή όποια εκώλασε τό να εκτοπισή την Βασιλευσάσαν.

— Έως έρωσάνο, κυρία, της έρεπε με μίαν ή Θεοδόρα, δέν να θαυμάσει τό άρωσιότερον κωμωμια, τό όποιον ύπάρχει εις τόν κόσμον.

— Περιφρονά τά κωμωμια, έμφορσιεν ή μεγαλή κυρία ένό άπκλίλωτο.
 — και έάν έπ' άρέση, σάς τό κέμνο δάρα.

Η Ἄντωνια ήρωσάνουσε, προσέωσασε ότι αι μετασπίτες, τού κρασιού της ήσαν διάφοροι τώρα, άλλ, ή Θεοδόρα, χωρίς να προσέφη την έρωσάν της, έωρε ένα παραστάσιμα, όπου εκρωτίζε τό έρωσάνον τόν ήρωσάνον. Η αίσωγος τού στρατηγού έβραλε κραυγήν άσπασ. Ητο άλλως ά Θεοδόρας, ά όποιος ίστατο έκει, ζωντανός, άδωκατιμένος από την φυλακήν, έπ' άρωσάνου και πλέον άνωμωσθητικός.

— Άρωσθε τό κόσμημα τούτο από της χείρας μου: ειπε ή Θεοδόρα γεμωσάσασα.
 Η Ἄντωνια έπασεν εις τους πόθος της, έρωσθη τό φόρημα της. Έκτοτε ήτο άφορμασμένη νόση και σώματι εις την Αιτοκράτειραν. Θά εκώμεν τό παν διά να αποβείη την εύνομισμένην της διά την σπαιρήνην της αίσχυσιν... Θά ήθελε πολύ να επανακτήση ά Θεοδόσιος την θέσιον του εις τό Παλάτιον, να λήνωτο μάστιχα περτικός, άλλ, ή Θεοδόρα έπαινετο δημοσία: έάν ό Θεός έρωσάνετο δημοσία, ά Βελισάριος θέ τον έδωσθαι. Ητο καλότερον να τον κρώνη έδω εις τόν αυτοκρατορικόν γυναικωκλήτην, όπου ούδεις θα έσκέπτο να τον κρήνην ήδυνάτο να έρχεται να τον βλεψη και να μνή μεζύ του όσο σίχνα ήθελε.

ΑΥΡΙΟΝ: Η συνέχεια.

(Συνέχεια εκ του θ' αριθμού)
 'Από άπερσίσηση τούτο, ή Θεοδόρα άπεκώρη διακριτικά άρίωνουα την Ἄντωνιαν εις την έρωσάν της διεκωνάσα... Τη 30η Αβ.
 Τό μυστικόν έρωλάσθη καλός.

Ο Βελισάριος δέν όποισπώθη τό παραμικρόν και έως την ήμέραν όπου ά νίος Θεός απάθεν διαταχώς από διαστερία, τοδιαιμέρια της Βασιλευσάσης εκρωτε τους ένόχους έρωτας της Ἄντωνιας και τού Βασιτακού της ΣΙβηλ.

Άλλ, ά στρατηγός έρωλατε ήρωσάνου κατά την γυναίκας του διά την πόσην ήν έδούσε έπειτα από την αναγόρησιν του Θεοδόσιου και ήτο σκωρρωσός άπάναντι της μεζύ της ήμερας όπου ατή την επανήσθη την άνιμωγήν της και την ανεξήγητον διαθείσιν της. Παρητήρησε μόνον ότι δέν άφνηε διαόλου τά θεμωμια της Θεοδόρας — και εκώλακευθη πολύ. Εις τους αώλικούς οι όποιοι έλεγον ότι άνάκτησε πλέον την δροσρήν της άρωσάντα και τό άρωσάνου πνεύμα της, άπήνη με μετρίαμα μελλώνου.

Κατέληξε να λογικευθή!

ΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του γυναικός)

Ο άρχων τον όποιον τον έζητη-
σαν ο Ίουστινιανός, τον είχε εκ-
πλήξει πολύ. Έπειτα, λοιπόν, να
φρακωθεί διά να μεταφάσας. Άπ-
όλας της έπισημότητας, αίτινες
συναθούτο γύρω από τον αυτα-
κράτορα, ήτο ο ίδιος που δεν έζη-
ται τίποτε και ανώγειτο από την
ανιδιοτελείαν του, το μεγαλύτεον
του και την γενναίότητά του. Γράς
άρετας αυτές οι μικροί τους φε-
θάνται και τας μισούν... Δεν του
τάς συγγύρων. Ο ίδιος αίσθα-
νόμενος, ότι ήτο άδίκως εις την
παιδικήν τάτα άπομακρωμένους
άπο τας βολοποικίας, άπροσνα-
τόλιστος όταν έγκατέλειπε το πε-
δίον της μάχης άγριος εις τας έ-
θιμισίας της αούλης. Άντίθετος
μόνον όταν μετ' ένα μάχη του έ-
πέριπε να άρρηθ το παλάτιον, πό
γέμει από προβάτιας και άνους,
διά να επανύρη τους αυτρήφους
τόν όπλων, να κοιμηθ εις την
σκηνήν, να συμμεθεή του σωστο-
τίου του, και να όρμηθ άδέξ-
κτος κατά των Περαν ή των Γό-
θων.

Με, επειδή δεν άγνοούσε την κα-
κίαν των άνθρώπων και ήτο προσε-
κτικός, είχε σχηματίσει μίαν προ-
σομική στρατιάν επτά χιλιάδων
ανθρώπων Βουλγαριανών στρα-
τιωτών, Ούγγων, Νομιδιών, Γερμα-
νών όλων καλών Ιταλιών, Βυρραλέ-
ων, ριφοκάνων και άφρασιμεί-
ων εις αυτόν.

Έκείνος, όστις ήθελε τον κτητή-
σαι διά έρσιςκε αντιμέτωπος των
φιλίκων του. Άν και αλαλιάνος
κατά της άποίρας, εξετίθετο εις
την σκευαντιαν και ο άνθρωπος
αυτός, ο ακατάλητος είχεν εν μόν-
ον άδωντον σημειον: την γυναι-
κά του.

Έκαλετο Άντωνία. Ήτο θυγά-
τηρ ενός ήρωος άρματός, όστις
άφου είχεν επίτυχι πολλάκις εις
τάς ήποδρομίας του Βυζαντίου
και της Θεσσαλονίκης, ήγάθησε
μίαν έταιραν, την όποιαν και έ-
νυμφεύθη. Η Άντωνία άνετράφη
άπο την μητέρα της και είχε έμ-
παρισθί τας γυναικί της. Έως
την ήμεραν, καθ ήν ο άγνος στρα-
τιώτης την ήγάθησε. Έγνώριζε
να γίνεται παθητή, εις τούτους
έσθλιον, όστε ο ένδοξος στρατη-
γός δεν έδίστασε να ύποταγή γύ-
μον διά να άποκτήσει τέλει το ή-
θητόν κλέσμα. Έπειτα, έπει-
τα συγγενά, εν γνώσει της αλή-
κειας, και οι κακολόγοι έπαύθησαν πολ-
λά διά της σκευαντιαν, και του
Βελισσαρίου. Οι γυναικί της έμ-
παρίστατον με ένα ζεύγος παλω-
ριων κερταίων εις τ' άκροατα, και
αυτή λοφούσα... Ο ύβρισταύτος
μόνον δεν ήκουε τίποτε, δεν έδίδε
τίποτε. ήτο έρωτευμένος.

Όταν παρουσίασε την προσέ-
βασή του εις τον αυτοκράτορα, έστρε-
σε διά να τιμήση τον ένδοκον στρατη-
γόν την άνωμιας Κυρίαν της τι-
μής του παλάτιου. Η Άντωνία
ένεδυθ τότε την λευκή ένδυμασί-
αν και το όψωνόν κένισμα των
περικνημών, τότε της διέτι-
ήθυσσε να καυχή τας άσιατείας
της κάτω από την έσκαπον την
χρυσήν, ήτις έχαρακτηρίζε το αξί-
μα της.

Από την ήμεραν εκείνην η Θεο-
δώρα έπροήφισεν εις αυτήν μίαν
έπιδικουον έβραυν. Πρώτον διέτι
σταδιασμά της Άντωνίας ό-
μοιας πολύ προς την ιδίην της,
και αυτό δεν θα έλειπε να ήμνηθ
μικρές παραλλαλαίους. Έπειτα
διέτι η σούκνος του Βελισσαρίου
είχεν υπέρμετρον φιλοδοξίαν και
έμύστασε ότι ήτο κακή δι' ένα
ένα φέρη τον σύζυγον της έως τον
θρόνον των Αυτοκρατόρων. Η Άν-
τωνία εξ άλλου διαβόητο το μί-
σος της Αυτοκρατορίας. Αι δύο
γυναικίς, προσποιόμενοι όμοί-
οιαν συμπάθειαν, άλλήλούθελ-
οντο, έτοιμοί να διακρίνω μίαν
λαομαχίαν της αντιπαύου διά να
την κτηήσου.

Κάποτε, όμως, η άνδύρσιος
διανομή της Άντωνίας έφθασεν
εις τα όσα του Βελισσαρίου και
παρ όλην την ευφρόνητά του δεν
ήδυνάτο να την άνοήθη. Όταν ο
στρατηγός επέβραθη διά την Α-
φρικην διά να κατενώση μίαν φο-
ρην άκομή τας παύρας των Που-
μβόν και των Βανάλων, η Άν-
τωνία, η όποιαν τον συνίδευσ πάν-
τες, έπέμενε να πάρον μαζί ένα
μην Βράδα άνωματι Θεοδόσιον, ο
όποιος είχεν άλλιας ήμέρας ποι-
νήσασθ των Χριστιανισμών και τον
όστιον αψη έβάπτισεν. Ο Θεοδο-
σιος ήτο όμοιος μέσ εικοσι περί-
που έτών και ήτο φανερόν εις ό-
λους ότι η σούκνος του στρατη-
γού έφερε δι' αυτόν συμπάθειαν. Η
όποιαν δεν είχε αποκλειστικώς έκεί-
νη ήτις άρμόζει εις μίαν άνά-
σχον.

Ο Βελισσαίος προσέβλεθη εύγε-
νός να ταξίδευσθ ο Θεοδόσιος, Δεί-
ξομεν να φανού εύμενεις ε'ς την
εμβολοστρήν, όστις άφρανήθη

του μυστίου του Θεού. Δεν ή-
αρχεν εξ άλλου αούδα φόβος, δι-
ατι η βάπτισις δημιουργεί μεταξύ
του βαπτίζοντος και του βαπτιζο-
μένου διαίον σχέδιον ήπιότητος, ο
όποιος θα έβιδεν εις την έννοί-
αν του, τον βέβηλον χαρακτήρα της
σημασίας. Όλες έψησαν κατ' α-
λήν κατά τον πλουν, αν και η Άν-
τωνία δεν άπέκρυψε το αισθημά-
της προς τον άρμον Θεότα, μολο-
ντα έγνώριζε, ότι εις εν πλουν
δεν ήδυνάτο να έχη μυστικώς συ-
ναντησεις και ο έρας του θα έγι-
νετο άνάκλητος από όλον το πη-
ρώμα. Καί ένός όλιγου όλοι πα-
ρηκολούθουν εις τας σκευαντιαν γυ-
νίκας, τους ασάβητος έρωτας των
όποιων η άνωματιος σημασία
του πλουν ημετέθη την τούτον
και τον φόβον. (Άρκα 11, 28-31)

Ο Βελισσαίος δεν έλλειπε τίπο-
τι τίποτε. Όταν έβήκα εν εις την
Κορθαγένην όπιστευθή και παρ-
κοιμήθη την σούκνον του Μιαν
ήμεραν όπου έφρανήσθη εις το
ύπόγειον μετά του χαριτωμένου
Θεοδόσιου, τους ήκολούθησε και
τους είχεν εις μίαν διαίαν εις την
όποιαν δεν έπέτρεπε πλέον ούδέ-
μια άμφιβολία διά την φωνή της
σχέσεως των. Ο στρατηγός έβι-
μασε, άλλ' η Άντωνία έβίναξε
περισσότερον από αυτόν έξηγοού-
σα ότι ήβον εκεί, αυτή και ο Θεο-
δόσιος διά να τακτοποιήσαι τους
θεσφαίρους των νικημένων και να
τους κρύψουν από τον έλεγχον των
επιστρατιωτών. Έμίλησε τότεν και
τόσον κωλύσ, όστε ο Βελισσαίος
επίσηθ διά την άνοήτιάν του, αν
και, όπως λέγει ο Προκόπιος, είχεν
ήκει κατά την έφραση του, τον κα-
ρόν Θεότα, να κοιμηθή βιαστικ-
ώς την περισκελίαν του. (11, 36)

Εις τας Ευρασιακίους έγεινε
δοκιμασίαν. Μία βούλη της Άντα-
νίας, έκδικουμένη την καρδί-
αν της, είδωσθη τον στρατηγόν δι-
όλας τας άσιατείας τας όποιας τας
έκαμεν από την άρχην τας τας.
Βίαι Κοθός ο άθως σούκνος-
δεν ήθελε να πιστεύη τίποτε. Έπειτα
έφερε δύο μάρτυρας, δύο βαλαμην
πόλους, αι όποιες ήχον προστά-
θη εις ανανήσθητες έρωτησεις
του άνάδεκτου, και της άνάδοξου
του. Το σκανδιόν έγινε πλέον ήπι-
μόσιον, και ήτο άδωντον να το
άνοιθι να... Ο Βελισσαίος έστρε-
σε να συλλάβουν τον προδοτήν
Θεοδόσιον.

Όταν οι στρατιώται παρουσιά-
σθηκαν εις την κατοικίαν του, την
εβροντήθη. Ο έρωτης είδωσι-
μύμος από την Άντωνίαν, είχε
προσέβασθ. Ήσος ο στρατηγός
να κατενωσθη και ο ίδιος, διέτι
ή αυτή τον ήμυδιος να τι-
μωσθη. Άλλ' η Άντωνία δεν έ-
βίωσθη τον έαυτον της νικημέ-
νου. Έίχε τόσο μεγάλην έπιπρόην
ή έπαύσιμον της, το έκαιε
ναρ παρτίσιαν και έσως μομφάς,
κατηγορούσε αυτόν διά ασκληρότη-
τά, διά τυφήν έλιπότητιαν, δι' ά-
ποδοσίαν, όστε ο στρατηγός ά-
πό άβυσμιαν εκάλεσεν όπισθ τον
Θεοδόσιον - ο όποιος δεν ήτο πολ-
λο μικρόν. Καί επειδή η όπιστις
αυτή δεν ήδυνάτο να τιμωρηθ
χωρίς τιμωρίαν, την άμαρτίαν έ-
πλήρωσαν οι μάρτυρες και αι κα-
ταγγίλισσαι. Η Άντωνία περιέβι-
σε τους τρεις όπρήτας, οι όποιοι
δεν είχον καμιά παρά εν μόνον έγ-
νήλια, με φανού πολύ φράσασθ,
εις τον βαύλον της Εβούνης, όστις
είχεν έπιφορτισθ να τιμωρήθ
τάς άδικαίρους θαλαμηποιούς.
Έγινε κατ' άρχάς να έφρανήθ
και από τας τρεις την γλώσσων, η
όποιαν ήτο η πηγή όλου του κακού.
Κατόπι τας έρωσείας, τας έκομην
εις μικρά τεμάχια, έρωσεν όλ-
αυτά εις ένα σάκκον και έρωσεν
εις την θάλασσαν τας άποκρίμα-
τας των άτυχών νεοπίθων.

Ο Θεοδόσιος εν τούτοις δεν ήτο
αποφασής διά την ανείλιαν του
έπιστάσιου του. Ήχοςος να κορυ-
ζεται από την άνωσσησπον έρωσι-
νιαν του, της όποιας αι έρωσικοί
παρφοραί και η στρατιώται τον
έκομην πάντα να φοβήται κάποιο
λυπρόν έπιστάσιον. Διά να δια-
φύγη από τας φροντίδας της γη-
ράσισης και κούρας γυναικίς και
άπο την εκδίκειαν του Βελισσαί-
ου, την ήμεραν καθ ήν ούδατος
είχονε τας θεβλαμίας, άπεσπασε
να φύγη και έσπύρωσε διά την
Εβρον. Έκεί εκ φόβου ην κατ'
σκάβου, εισθ' όν εις εν μονα-
στήριον. Αυτό του έβίνα το κη-
τήριον ήσαν διά να κατενώση τας
όμοιας του αμυβλινος σύζυ-
γου και να εκδικασθ την ευστα-
κά από την κορναστρήν Άντωνί-
αν.

Άλλ' έν ο νίκος Ουδές έρωτά-
σθη ότι η είσοδος της εις μονα-
στήριον θα επανέφερε την διόνοιαν
εις το άνθρώπινον ήπιότηθ. Η
Άντωνία, θυμισθείσα με το μέ-
την τον έρωσιμόν της να της δια-
φύγη, έκαιεν εις τον σύζυγον της
θεματικώς σκηνίς. Έτοιμάσασθ
ένδύματά της, τρέχουσα με έπι-
κά, μαλλά εις το διαμέρισμα όπου
είχε διαθή τώσας γυναικίς, ώρας
με τών άνάδεκτον της, γρητίσθη-
σασθ το πεδούσιον της κτηήσας
το στήθος της, τόσον, όστε ο Βελι-
σαίος παρατήρησεν ότι η άπιστία
της γυναικίς δεν ήνε το χειρότε-
ρον έλαττωμά της.